

*Meilės istorijų ir detektyvų
su agatakristiškomis paslaptimis gerbėjams.*
StarNews

PONIOS KRISTI APGAULĖ

NINA DE GRAMONT

baltos lankos

Nina de Gramont

Ponios Kristi apgaulė

romanas

Iš anglų kalbos vertė Miglė Šaltytė

baltos lankos

Čia ilsisi sesuo Marija

Prieš daugelį metų kitoje šalyje aš vos nenužudžiau moters.

Tai savotiškas jausmas – troškimas žudyti. Iš pradžių apima įniršis, toks milžiniškas, kokio negalėtum nė įsivaizduoti. Visiškai užvaldo kūną, lyg kokia dieviška jėga – nuslopina valią, pavergia galūnes, sukausto protą. Suteikia tiek jėgos, kiek nė nenumanei turintis. Rankos, iki šiol tokios nekaltos, staiga pakyla užgniaužti kito žmogaus gyvybės. Tačiau iš dalies jame yra ir džiaugsmo. Vėliau prisiminus baisu, bet, mano nuomone, tą akimirką jausmas saldus, kaip ir teisingumas.

Agata Kristi žavėjosi žmogžudystėmis. Bet jos širdis buvo švelni. Ji niekada netroško nužudyti kito žmogaus. Nė akimirkos. Net manęs.

„Vadinkite mane Agata“, – sakydavo tiesdama laibą ranką. Bet aš į ją taip nesikreipdavau niekada, net tomis nekaltomis pirmosiomis dienomis, kad ir kiek savaitgalių būčiau praleidusi viename iš jų šeimos namų, kad ir kiek intymių akimirkų būčiau su jais patyrusi. Toks familiarumas atrodė nederamas, nors, kas derama, po Didžiojo karo žmonėms rūpėdavo vis mažiau. Agata priklausė visuomenės grietinėlei ir buvo elegantiška moteris, tačiau panorėjusi aukštuomenės manierų ir įpročių

mokėdavo lengvai atsikratyti. O aš pernelyg daug vargau, kol jų išmokau, kad galėčiau paprasčiausiai imti ir pamiršti.

Man Agata patiko. Tuo metu nelaikiau jos kūrinių rimtais, bet niekad neneigiau, kad žaviuosi jos asmenybe. Neneigiu ir dabar. Neseniai pasakiau šitai vienai iš savo seserų, o ji paklausė, ar gailiuosi dėl to, ką padariau, dėl to, kiek sukėliau skausmo. „Žinoma, gailiuosi“, – atsakiau nė nesudvejojusi. Žmogus, kuris sako „aš nieko nesigailiu“, – arba psichopatas, arba melagis. O aš – nei viena, nei kita, tiesiog gerai moku saugoti paslaptis. Šiuo atžvilgiu tiek pirmoji, tiek antroji ponia Kristi labai panašios. Abi suprantame, kad neįmanoma papasakoti savosios istorijos neatskleidžiant ir svetimos. Agata visą gyvenimą neatsakė nė į vieną klausimą apie tas vienuolika dienų, kurias buvo pradingusi, ir ne tik dėl to, kad norėjo apsisaugoti pati.

Aš irgi nebūčiau atsakiusi – jei kam būtų šovę į galvą paklausti.

Dingimas

Likus vienai dienai

1926 metų gruodžio 2-oji, ketvirtadienis

Pasakiau Arčiui, kad dabar žmoną palikti ne laikas, nors iš tiesų taip nemaniau. Mano galva, jau ir taip žaidėme pernelyg ilgai. Metas atskleisti savo kozirį. Bet jam patiko įsivaizduoti, kad viską sugalvojo pats, tad paprieštaravau.

– Ji pernelyg pažeidžiama, – pareiškiau. Agata vis dar sielvartavo mirus motinai.

– Klarisa mirė prieš kelis mėnesius, – atšovė Arčis. – Be to, nesvarbu, kada pasakysiu, vis tiek bus siaubinga.

Paties Arčio „pažeidžiamu“ nebūtų pavadinęs niekas. Savo biure Londone prie masyvaus raudonmedžio stalo jis atrodė kaip tikras galios ir pompastiškumo įsikūnijimas.

– Visi laimingi nebus, – pridūrė. – Kas nors turi likti nelaimingas, o man jau atsibodo, kad tas nelaimingasis visada turiu būti aš.

Prisėdau tiesiai prieš jį, ant odinio krėslo, kuriame dažniausiai sėdėdavo tik finansininkai ir verslininkai.

– Mielasis. – Taip ir neišmokau kalbėti tokiu aristokratišku tonu kaip Agata, tačiau bent pavyko nusikratyti Ist Endo tarmės. – Jai reikia daugiau laiko sutvirtėti.

– Ji suaugusi moteris.

– Motinos žmogui reikia visą gyvenimą.

– Tu pernelyg nuolaidi, Nana. Pernelyg gera.

Šyptelėjau lyg norėdama pasakyti, kad jis teisus. Labiau už viską pasaulyje Arčis nekėsdavo liguistumo, silpnumo ir liūdesio. Jis neturėjo kantrybės laukti, kol kitas žmogus sustiprės. Tapusi jo meiluže nuolat stengdavausi atrodyti linksma. Žvali ir džiugi. Visiškai kitokia negu sielvarto palaužta, nevisišškai jo pasiteisinimais tikinti žmona.

Jo išraiška sušvelnėjo. Lūpų pakraštėliuose šmėkstelėjo šypsena. Prancūzai sako: „Laimingi žmonės praeities neturi.“ Arčis niekad neklausinėdavo apie mano praeitį – manęs norėdavo tik dabartyje, besišypsančios ir pasiruošusios. Jis persibraukė ranka galvą, taisydamas, kas nė nebuvo suvelta, ir palei smilkinius pastebėjau žilų plaukų. Jie teikė jam orumo. Žinoma, su Arčiu suartėjau siekdama savų tikslų, tačiau tai man netrukdė juo mėgautis. Jis buvo aukštas, išvaizdus ir mane įsimylėjęs.

Arčis atsistojo ir perėjęs kabinetą priklaupė prieš mano krėslą.

– Arči, – pratariau, apsimesdama supykusi. – O jei kas nors ateis?

– Niekas neateis.

Ir apsikabinęs liemenį padėjo galvą man ant kelių. Vilkėjau plisuotu sijonu, palaidine su sagutėmis, laisvu megztuku ir ilgomis kojineėmis. Be to, segėjau netikrų perlų vėrinį ir buvau užsidėjusi dailią naują skrybėlaitę. Perbraukiau Arčiui galvą, bet jam prispaudus prie manęs veidą švelniai jį atstūmiau.

– Ne čia, – pasakiau, tačiau be nerimo.

Aš linksma, linksma, linksma. Mergina, kuri nė karto gyvenime nebuvo nuliūdusi ar susirgusi.

Arčis mane pabučiavo. Skonis lyg pypkės dūmų. Sugniauziau jo švarko atlapus ir nesipriešindama leidau suspausti man

krūtį. Šiandien vakare jis grįš pas žmoną. Jei noriu, kad visa, ką taip kruopščiai planavau, tęstųsi ir toliau, geriausia būtų, kad namo eitų galvodamas apie mane. Jau buvau įsidėjusi kempinę, išmirkytą chinino sulfate (jo gavo mano ištekęjusi jaunėlė sesuo), kad apsisaugočiau nuo nėštumo. Niekad neidavau susitikti su Arčiu pirmiausia šitaip nepasiruošusi, tačiau dabar apsaugos priemonių neprireikė. Jis nuolankiai truktelėjo sijoną žemyn, išlygino klostes ir atsistojęs apėjo stalą.

Vos jam spėjus grįžti prie savo kėdės, vidun įžengė Agata. Lengvai pabarbeno į duris ir tuo pačiu metu jas atvėrė. Patogiais aukštakulniais kilimu žengė beveik be garso. Agatai buvo trisdešimt šešeri, kaštoniniai jos plaukai laikui bėgant išbluko ir dabar atrodė paprasčiausiai rudi. Ji buvo keliais coliais aukštesnė ir beveik dešimt metų vyresnė už mane.

– Agata, – griežtai tarė Arčis. – Galėjai ir pasibelsti.

– Ak, Arči. Juk čia ne persirengimo kambarys. – Ir atsi-
gręžė į mane. – Panele O’Di. Nesitikėjau jūsų čia pamatyti.

Arčis laikėsi strategijos slėpti mane tiesiai visiems prieš nosį. Mane nuolat kviesdavo į vakarėlius ir netgi praleisti savaitgalių pono ir ponios Krisčių namuose. Prieš šešis mėnesius bent būtų galėjęs įtikinamai pasiteisinti, kodėl aš jo kabinete. Būtų galėjęs pasakyti, pavyzdžiui: „Stenas paskolino Naną šį tą užrašyti greitraščiu.“ Stenas buvo mano darbdavys Didžiosios Britanijos imperatoriškojoje kaučiuko bendrovėje. Jis buvo Arčio draugas, bet niekada niekam nieko neskoldavo.

Šį kartą Arčis nė nebandė aiškinti, kodėl aš čia, sėdžiu ant kėdės krašto, kur man visiškai ne vieta. Suvokusi, kad jos vyras net nebesivargina išsisukinėti, Agata nevalingai kilstelėjo antakius. Tačiau susitvardė kreipdamasi į mane.

– Tik pažiūrėkit. – Bedė pirštu į savo drabužius, o tada – į mano. – Tikros dvynukės.

Vos susilaikiau neprispaudusi rankų prie veido. Skruostai liepsnojo. O jei ji būtų įžengusi dviem minutėmis anksčiau? Ar, nepaisydama visų įkalčių, vis tiek būtų apsimetusi, kad nieko nesupranta, – taip pat atkakliai kaip ir dabar?

– Taip, – atsakiau. – Taip, tikra tiesa, mes dvynės.

Tą sezoną beveik visos Londono moterys atrodė lyg dvynės – tokie patys drabužiai, taip pat iki pečių pakirpti plaukai. Tačiau Agata vilkėjo „Chanel“ kostiumėliu, o jos perlai buvo tikri. Bet ji į šiuos nedidelius skirtumus nežvelgdavo niekinamai, o gal apskritai jų nepastebėdavo. Ji tiesiog nebuvo tokio būdo, nors, kalbant apie mane, ši dorybė jai tik pakenkė. Juk nė karto nepaprieštaravusi priėmė į savo pažįstamų ratelį klerko dukterį, paprasčiausią sekretorę.

– Ji Steno dukros draugė, – tada pasakė Arčis. – Puikiai žaidžia golfą.

Daugiau paaiškinimų Agata ir neprašė.

Tuomet darytose nuotraukose ji atrodo kur kas tamsesnė, ne tokia graži, kokia buvo iš tikrųjų. Jos žydros akys gyvai žibėdavo. Nosis ir veidas, kurio išraiškos nuolat mainėsi, buvo nuberti strazdanomis it mergaičiukės. Galų gale Arčis atsistojęs pasisveikinti – spustelėjo jai ranką lyg kokiam verslo partneriui. Nusprendžiau – taip, kaip kartais nusprendžia kokią piktadarysę darantys žmonės, – kad visa tai tik į gera: ji, tokia graži ir ambicinga moteris, nusipelno geresnio vyro už Arčį. Nusipelno tokio, kuris nesidrovėdamas čiuptų ją į glėbį ir būtų jai ištikimas. Vidun įsismelkusi kaltė slopino drąsą, tad mintyse pakartojau sau, kad Agata netrukus atsistos ant kojų, – juk visą jos gyvenimą nė karto nebuvo kitaip.

Ji paaiškino Arčiui (greičiausiai jau antrą ar trečią kartą), kad buvo nuėjusi susitikti su Donaldu Freizeriu, savo naujuoju agentu.

– Kadangi aš mieste, pagalvojau, galėtume kartu pavalgyti. Kol dar neišvykai savaitgaliui.

– Šiandien negaliu. – Arčis neįtikinamai mostelėjo į tuščią stalą. – Laukia visas kalnas darbų.

– Ak. Ar tu tikras? Užsakiau staliuką „Simpson’s“ restorane.

– Visiškai tikras, – atšovė jis. – Deja, atėjai veltui.

– Gal norėtumėt jūs, panele O’Di? Nueitume merginų priešpiečių?

Matyti ją atstumtą antrą kartą būtų buvę nepakeliama.

– O, taip. Būtų labai malonu.

Arčis irzliai kostelėjo. Kiti vyrai sunerimtų pagalvoję, kad žmona eina susitikti su meiluže. Bet jam neberūpėjo. Jis norėjo santuoką nutraukti, o jei išsiskirti reikės dėl to, kad Agata mus sučiupo nusikaltimo vietoje, tai ir tebūnie. Kol mudvi su jo žmona kartu valgysime, jis, kaip ir buvo suplanavęs, susitiks su „Garrard and Company“ juvelyrų ir nupirks nepaprastai gražų žiedą su tikru deimantu – pirmuoju mano gyvenime.

– Būkite gera, papasakokite apie savo agentą, – paprašiau stodamasi. – Jūsų darbas labai įdomus, ponio Kristi.

Aš nemeilikavau. Man jos darbas iš tiesų buvo šimtą kartų įdomesnis už Arčio karjerą finansų srityje, nors Agata tuo metu dar nebuvo žymi, tiksliau, dar nebuvo tokia žymi, kokia tapo vėliau. Kylanti, bet dar nepakilusi žvaigždė. Pavydėjau jai.

Agata paėmė mane už parankės. Nesidrovėdama prisiglaudžiau prie jos. Man nieko nėra lengviau, negu draugauti

su moterimis. Juk turiu tris seseris. Agatos veide sutingo šypseną, rodos, ir svajinga, ir ryžtinga. Arčis kartais skųsdavosi, kad per pastaruosius septynerius metus, nuo tada, kai gimė Tedė, Agata priaugo svorio, tačiau man jos ranka pasirodė lieša ir gležna. Leidau jai vestis mane per biurą, o tada laukan, į triukšmingą Londono gatvę. Lauke skruostai iškart įraudo nuo šalčio. Staiga Agata paleido mano ranką ir prispaudė delną sau prie kaktos, lyg praradusi pusiausvyrą.

– Ar jums negera, ponია Kristi?

– Agata, – tarė ji, griežčiau negu Arčio kabinete. – Vadin-
kite mane Agata.

Linktelėjau. O tada elgiausi taip, kaip ir kiekvieną kartą, kai šito paprašydavo, – beveik visą popietę jos apskritai niekaip nevadinau.

Ar jums kada teko pažinoti moterį, kuri vėliau išgarsėjo? Jei taip, tikriausiai daug ką vis dar regite prieš akis. Kaip ji elgdavosi. Kaip ryžtingai kalbėdavo. Agata iki pat mirties tvirtindavo, kad ji neambicinga. Manė, kad geba savo aistrą nuslėpti, tačiau aš ją pastebėdavau kaskart Agatai permetus akimis kambarį. Matydavau, kaip tyrinėja kiekvieną į savo regos lauką patekusį žmogų, mintyse kurdama istoriją, kurią galėtų nuskaidyti vienu sakiniu. Priešingai negu Arčis, Agata apie praeitį klausinėdavo nuolat. O jei savo praeities neatskleisdavai, pati ką nors išgalvodavo ir įtikėdavo, kad taip ir buvo.

Restorane mus nuvedė į ponių salę viršuje. Nors daugelis kitų moterų valgė su skrybėlaitėmis, susėdus prie staliuko Agata skrybėlaitę nusiėmė, tad nusiėmiau ir aš. Ji papureno savo gražius plaukus. Manau, taip darydavo ne iš tuštybės, o norėdama nusiraminti. Galėjo paklausti, ką veikia Arčio

kabinete, bet žinojo, kad jau būsiu pasiruošusi ką nors pame-
luoti, ir visai nenorėjo to klausytis.

Tad tarė:

- Jūsų mama dar gyva, ar ne, panele O'Di?
- Taip, abu tėvai.

Atvirai įsmeigė į mane akis. Vertindama. Dabar, prisime-
nant praeitį, galiu taip pasakyti. Aš buvau daili. Liekna, jauna,
sportiška. Tačiau toli gražu ne Elena iš Trojos. Jei būčiau buvu-
si gražuolė, mano santykiai su Arčiu nebūtų buvę tokie pavoj-
jingi. Bet kukli mano išvaizda išdavė, kad jis rimtai įsimylėjo.

- Kaip laikosi Tedė? – paklausiau.
- Gerai.
- O kaip sekasi rašyti?

- Gerai. – Numojo ranka, tarsi būtų visiškai nesvarbu. –
Tai tik kvaili triukai. Blizgučiai ir akių dūmimas. – Tačiau jos
veide kažkas žybtelėjo, tarsi vien pagalvojusi negalėtų nuslo-
pinti šypsenos, tad supratau, kad nors ir nenori išsiduoti, iš
tiesų savo kūriniais ji didžiuojasi.

Staiga per visą salę nuaidėjo trenksmas – padavėjas baltu
švarku išmetė iš rankų nešvarių indų prikrautą padėklą. Ne-
valingai krūptelėjau. Šalia mūsų su žmona valgęs vyras nesą-
moningai prisidengė rankomis galvą. Dar visai neseniai garsus
trenksmas Londone pranašaudavo kur kas didesnes nelaimes
už sudužusius indus, o daugybė vyrų didžiausią siaubą patyrė
savo kailiu.

Agata gurkštelėjo arbatos.

- Kaip pasiilgau prieškario ramybės. Kaip manote, ar mes
kada nors atsigausime, panele O'Di?
- Nė negaliu įsivaizduoti.
- Turbūt buvote per jauna dirbti slaugytoja.

Linktelėjau. Per karą sužeistus vyrus dažniausiai slaugydavo pagyvenusios moterys, kad neįsiliepsnotų nederami jausmai. Agatą išsiuntė dirbti į Torki miesto ligoninės vaistų skyrių. Būtent ten ji tiek daug sužinojo apie nuodus.

– Mano sesuo Megsė dirba slaugytoja, – atsakiau. – Po karo tokią profesiją pasirinko pati. Tiesą sakant, dabar dirba Torki ligoninėje.

Agata nutylėjo. Juk ji tikrai nepažįsta tokių žmonių kaip mano sesuo. Tačiau paklausė:

– Ar kare praradote artimųjų?

– Vieną pažinotą vaikina. Airijoje.

– Jis žuvo?

– Na, sakykime, taip ir negrįžo namo. Nevisiškai.

– Arčis tarnavo Karališkajame aviacijos korpuse. Turbūt jau žinote. Tikriausiai pilotams viskas buvo kitaip.

Argi to paties negalima pasakyti apie visą pasaulį? Žmonijos randai visada tenka vargšams. Agata mėgdavo cituoti Viljamą Bleiką: „Vieniems, kas gims, – palaiminga būtis, kitiems – tik nesibaigianti naktis.“ Tačiau net tą akimirką – mums su Agata valgant priešpiečius „Simpson’s“ restorane, kol jos vyras pirkto man sužadėtuvių žiedą, – buvau tvirtai įsitikinusi, kad ji priklauso pirmajai kategorijai, o aš – antrajai.

Agatos veide vis šmėkštelėdavo keista išraiška – mačiau, kad stengiasi nuvyti mintį. Tarsi norėtų kažką pasakyti, bet vis negalėtų prisiversti. Buvau tikra, kad ji mane pasikvietė, nes norėjo pasikalbėti atvirai. Galbūt paprašyti pasigailėti. Tačiau atidėlioti nemaloniausius pokalbius nesunku, ypač jeigu iš prigimties nemėgsti konfliktų.

Taigi, nenorėdama veltis į kitas temas, tačiau ir dėl to, kad iš tiesų taip manė, Agata pareiškė:

– Karas – tikra kvailystė. Bet kuris karas. Kokių baisybių tenka iškęsti vyrams. Jei turėčiau sūnų, padaryčiau, ką tik galėčiau, kad jo neišsiųstų kariauti. Ir nesvarbu, dėl ko būtų kariuojama, – net jei būtų sprendžiamas visos Anglijos likimas.

– Veikiausiai ir aš taip elgsiuos. Jei kada nors susilauksiu sūnaus.

Mėsą padavėjas pjaustė šalia stalo. Įsidėjau sultingo, pusžalio kepsnio, nors paprastai mėsą valgydavau gerai iškeptą. Tikriausiai norėjau padaryti įspūdį Agatai. Kuo žmonės turtingesni, tuo kruvinesnius kepsnius valgo. Pjaustant į gabalėlius nuo besisunkiančių raudonų sulčių net pykino.

– Ar vis dar galvojate apie vaikiną iš Airijos? – paklausė Agata.

– Tik kiekvieną gyvenimo dieną.

– Ar dėl to taip ir neištekėjote?

„Taip ir neištekėjote.“ Galima pamanyti, kad niekada ir neištekėsiu.

– Tikriausiai.

– Ką gi. Jūs dar jauna. Be to, kas žino? Galbūt vieną dieną jis grįš, sveikas.

– Vargu ar tai įmanoma.

– Per karą kurį laiką atrodė, kad mudu su Arčiu niekada negalėsime susituokti. Tačiau galų gale susituokėme ir buvome labai laimingi. Tikrai. Buvome laimingi.

– Nė kiek neabejoju.

Atsakaiu trumpai ir griežtai. Prakalbus apie karą ryžtas grįžo. Moteriai, kuri neturi nieko, galima atleisti, kad atėmė vienintelį dalyką – vyrą – iš moters, kuri turi viską.

Grįžęs padavėjas paklausė, ar norėsime sūrio užkandėlės. Abi atsisakėme. Agata padėjo šakutę, nors kepsnio buvo

suvalgiusi tik pusę. Jei ne puikios manieros, būtų nustūmusi lėkštę šalin.

– Turėčiau mažiau valgyti. Arčis tvirtina, kad aš per stora.

– Atrodote puikiai, – atsakiau norėdama paguosti, bet ir dėl to, kad taip buvo iš tiesų. – Atrodote labai graži.

Agata piktokai nusijuokė – iš savęs, ne iš manęs, tad vėl atlyžau. Visai nesidžiaugiau, kad sukelsiu kitam žmogui skausmo. Jos motina mirė pačiu netinkamiausiu laiku, o dabar, ši taip greitai, išeis ir Arčis. Aš to neplanavau. Agatos tėvas mirė vos jai sulaukus vienuolikos, tad ji ne tik neteko motinos, bet ir gerokai per anksti tapo vyriausia savo giminės atstove.

Agata primygtinai pasisiūlė sumokėti, o tada kartu pasukome lauk. Išėjus į gatvę ji atsigrėžė į mane ir ištiesusi ranką smiliumi ir nykščiu suėmė man smakrą.

– Ar turite planų savaitgaliui, panele O’Di?

Jos tonas išdavė, kad ir pati puikiai žino, kokie mano planai.

– Ne. Bet kitą savaitę važiuosiu atostogų. Apsistosisu Harogite, „Belleforto“ viešbutyje.

Vos prabilusi susimąščiau, kodėl jai tai pasakiau. Nesakiau net Arčiui. Tačiau moteris, su kuria daliniesi vyru, kažkodėl atrodo artima. Kartais netgi artimesnė negu pats vyras.

– Pasilepinsite, – atsakė Agata, lyg tokiai praktiškai moteriai kaip ji tai būtų nepriimtina. – Kaip jums gerai.

Džiaugiausi, kad nepaklausė, iš kur turiu pinigų tokiai ekstravagantiškai pramogai.

Ji paleido mano smakrą. Negalėjau perprasti jos akių išraiškos.

– Na, tuomet viso gero. Smagių atostogų.

Apsisuko, žengė kelis žingsnius, tada stabtelėjo ir grįžo.

– Jūs jo nemylite. – Agatos veidas visiškai persimainė. Pirma buvo ramus ir santūrus, tačiau dabar akys išsiplėtė, ji visa virpėjo. – Būtų siaubinga, net jei ir mylėtumėte. Bet kadangi nemylite, būkite maloni ir palikite jį moteriai, kuri myli.

Visas mano ryžtas akimirksniu išgaravo. Tylėdama jaučiausi kaip vaiduoklis – rodos, dar akimirka, ir ištirpsiu ore, kūnas po atplaišėlę nuskries pavėjui. Agata manęs nebelietė. Tačiau sulaukė mano veidą žvilgsniu, įsmeigusi akis stebėjo mano reakciją – kaip išbąla skruostai, kaip sukaustyta kaltės nepajėgiu nei sujudėti, nei įkvėpti.

– Ponia Kristi. – Tik tiek teįstengiau pasakyti.

Ji reikalavo prisipažinti, nors prisipažinti neturėjau leidimo.

– Panele O’Di. – Trumpai, galutinai.

Ji susitvardė, vėl tapo tokia kaip visad. Jos vardas mano lūpose buvo įžanga prieš imant teisintis ir prieštarauti. O mano vardas jos lūpose – griežtas atkirtis, kad pokalbis baigtas.

Stovėjau prie restorano ir žiūrėjau, kaip ji nueina. Mintyse regiu ją pradingstančią didžiuliam rūko debesyje, tačiau taip negalėjo būti. Buvo vidurdienis, šviesi, giedra diena. Greičiausiai ji paprasčiausiai pasuko už kampo, o gal įsimaišė į minią.

Turėjau grįžti į darbą, tačiau pasukau atgal į Arčio biurą. Mano išlaidas vis dažniau apmokėdavo jis, tad sekretorės darbas nebebuvo svarbus. Žinojau, kad jis nepatenkintas, jog susitikau su Agata, o jei šįvakar išties pasakys norintis skirtis, ji gali išrėžti, kad aš jo nemyliu. Todėl svarbu jį įtikinti, jog tai netiesa.

Pakeliui akį patraukė knygyno vitrina, prikrauta rožinių vaikiškų knygelių su pliušiniu meškiuku, letenėlėje spaudžiančiu baliono virvelę ir kylančiu į orą. „Mikė Pūkuotukas“.